

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbske njedželske łopjeno

W Budyschinje

3. dezembra 1933

Baužen

1. njedžela adwenta.

Romsk. 13, 11—14.

Č dženšniskej njedželu 1. adwenta sažo nowe zyrkwine lěto šapocznje. Šhto to ja naš rěka? Tole nam najlěpje pschirunanje praji. Šhtomik w lěhu steji w šymje nahi a tola džěta w korjenjach, w nalěczu kćěje, w lěczu pschinjeke płodny a w našymje sažo liščiny wotpadaja, steji sažo nahi a tak dale; šhtomik šam pak je rostki a ma rynczki wjazny. Šlej twoja duscha je tež tajki šhtomik w Božej šahrodže a dyrbi tak płodny pschinjesć a lětni rynczki po druhim dobněz a to wšcho w zyrkwiny lěcze. Zyrkwine lěto je tak lěto žiwjenja twojeje dusche. Šdnj je duscha žiwa, pschinjeke w do- brynch štkach kwětki a płodny a roscze do njebjek, to rěka bu- dže lěpscha a dospołnišcha, šrała ja njebjeka. To štkuje zyrk- wine lěto se šwojej rěczu. Tohodla čzemy tež dženska šnowa šwoje pucžowanje psches zyrkwine lěto šapocžecz. To budže sažo dołhe, ale žohnowane pucžowanje psches hory a dołny. Najpředny dyrbinny na hodownu horu. Šhtyri njedžele k njej horje štapamy. To je adwentski čzaš pschihotowanja.

Šaj advent je sažo pschichoł, tutón rjany a něžny čzaš, kiž lubujemy lěto a bóle. Šacžujemy w tutym čzašu wo- prawdže šapocžatk šbožnosće. Runje w šwj. advencze štk- kaja móžnje dopomnjenja na přjedawšche lěta. Šaj je wěr- no: šacžujemy, šo je njebjeske kralestwo šo pschibližalo. Mó- žemy lěpje šo modlicz, lěpje šo šanuricž do Božich potaj- ſtwow. Še w tutym čzašu nekajka wošebita Boža móž. Še tež runje nětk žiwšcha lubosć pschi čłowjekach, kotrymž čze šo šnowa šjewicž wěczna lubosć Boža.

Advent, to rěka pschihad Knjesa. Tak šwjeczymy tutón pschihad Šbóžnika, pschihad, kiž je był a kiž budže. Tehdom psched wjazny hacž 1900 lět je přeni ras pschihadžak. Šdnj wšcho prawje wopominamy, šhtož je šo tehdom štało, móže-

my prawje hodny šwjecžicž. Budže pak druhi pschihad Knje- sa, jónu k šudu. Tež na tón šo pschihotujemy. Žny čzaš žiwjenja dyrbinny tutón pschihad psched woczomaj mēcz, a nětk w čzašu šwj. adwenta bóle, hacž hewak! Šso pschihoto- wacz na Knjesa rěka hežło. — Šdnj bychmy hodny wumrjeti, kak bychmy nětk te šhtyri njedžele šo pschihotowali!

Alle šnajemy tež hiščcze šćeczi pschihad našeho Knjesa. Přeni pschihad je nimo, druhi hałle pschidže, tón Knjes pschihadža wšchědnje k nam w modlenju, tež w do- machpitanju a šrudobje, wošebje pak w kóždym šobucžlowje- ku, i kotrymž mamy nekak čzinič. Ženož šo njebychmy jemu čzakač dali, ale jeho pscheczelnje pschiwšali! Tole wšcho še- bi rospominacz, k tomu mamy čzaš šwj. adwenta.

Pschihotowanje a čzakanje na Knjesa! Čzemy jemu drohu k šwojej wutrobje pschihotowacz; šnadno je wob lěto wujěšdžena byla i hrěchami — kaž i šamjenjami, šawrjena a šawjerana. Tak tež rošumimny napominanje našheje episto- le: bratšija je čzaš, šo bychmy se španja štawali!

Nowe lěto je nowy šapocžatk, kaž prajachmy. Kak hušto šmy drēmali tež w šańdženym, kak hušto nješšmy našhe ššchescžijanske winowatošcze prawje dopjelnili, winowatošcze pschecžiwno zyrkwi a bližšchemu. Tohodla štawajmy se španja! Našhe šbožo je nětk bližšche, hacž přjedny; pschetož čzaš šo minje. Móž hrěchow je šo minyła abo dyrbjala minjena bycz; džěń je, džěń Khrštuša. Šhtóž čze i nim hromadže hič, nješšmē hič w čžemnosći, ale w škwětle wěry. Woblecž- my šo tohodla bronje škwětki! Najjašnishe škwětko pak je pola Khrštuša, tohodla praji šwj. Pawoł: woblecžcze šo Knjesa Jesom Khršta! „Šhtóž čze i ertom žortowacz, nje- móže šo i Khrštušom wješelicž“, praji štary zyrkwiny wótz. To je wěrno. Kóždny ras, hdnj šo podamy do čžemnosće, wotšalimny šo wot Khrštuša. Dyrbinny pak jeho pntacz, kaž nam adwentski šwj. čzaš praji. Šdnj bychmy woprawdže šo

Khrystuša woblekli a j nami znył kwět, o tak hinał by wšchudžom było. Tak pał hlada kwět na to kwoje, wón pał je tam, hdžež lubość je. Duž chzemy našche skutki mēricz sa tym, hacz je w nich lubość. A nēscho druhe: chzemy Knjesa pntacz, chzemy jemu doprēdka hicz, a hdnž mamy wēstość, so je pola naž, kaž w kwi. sakramencze, chzemy jeha proŕncz, so by pola naž woštał, w našchej woŕadze skutkował, w našchim kraju a ludu, mēr a jednotu pschinjeł na znyłej semi a naž dowjedł do kwojeho njebieskeho raja.

Tak chzemy so prawje pschihotowacz na hody a na kwi. narod našcheho Knjesa, tež we wšchēdnym žiwjenju. Chzemy ŕej nēscho priōdł wjacz, sčtož chzemy wuwjescz w tutym czaŕu, so bychmy našchu dobru wolu potaŕali a dobru advent sa-poczeli.

Nētł durje, wrota wotewrcze,
A wam pschithadza Knjes kraŕność;
Wón j kralom wšchēch je kralestwom
A Sbožnik khudnych hrēschnikow;
Wón sticza sbože, žiwjenje.
Tuž j wjeŕekosczu wyŕkajcze:
Budž khwaleny mój Bóh,
Mój Wótčez bohaty!

Kač derje kraj a lud so ma,
Hdžež tajkoh' krala witaja!
O derje wšchitkim wutrobam,
Hdnž tutón kral ma pschistup kam!
S nim, prawym kłonzom wjeŕela,
Wšcha wērna radość pschithadza.
Budž khwaleny mój Bóh,
Mój Troštar wostajny!

Pschińdž, Jesu, lubny Sbožniko,
Čzi wotewrjeja wrota so.
Ach, pój se kwojej miłosczu
A sjeł nam kwoju dobrotu.
Twój kwojaty Duch njech dowjedže
Naž do wēczneje sbožnosče.
Budž tebi kamemu
Čzelecz, khwalba tam a tu!

Prēnja njeđzela adventa.

Hłóž: Je Bóh mój pscheczł sa mnje.

Džeń sboža sčhadza jaŕny:
Advent nam nastawa!
A nam bliži so Knjes kraŕny
We sčtalczē wotrocza.
Wón pschińdže j njebieŕ k semi,
Kiž Esyn je Boži kam!
Kiž kudinik j jandželemi,
Nē — Sbožnik pschińdže k nam!

Eso wjeŕel, zyrkej Boža,
Ty dżowka Zionsta!
Twój Jesuŕ, žórko sboža,
Kral twój so pschibliža!
Nētł witaj sbožna jeha,
Ty kyla wērjaza,
Bječ trošcht a pokoj j njeho,
Budž Jemu dżakowna!

Sczel na pucz Jemu palmy,
Jom' psch so dostojnje!
Njech radoščziwe psalmy
Joh' khwala lubosnje!

Klincž Hosianna žiwe,
Kiž Jeho postrowja,
So žohnowanje mile
By j Boha doŕtała!

A Jerujalemej czehnje,
Kiž dusche pscheczł je.
Tam Jesuŕ w Božim mjenje,
Trošcht, sbožo pschinjeŕe.
Nētł tebi, duscha, kčžje
W nim nowe nalēczo,
Njech kłonzó hnady hrēje
Čze mile, — ŕaduj so!

Twój Jesuŕ, kral a hlowa,
Wječch wēcznoh' žiwjenja,
Eso k tebi bliži snowa;
A kraŕność Božu ma!
Wón chze čze wobohacžicž,
Kiž khudobna došč kŕ,
Twój dołh sa tebe placžicž
Čze pschicž pscheczelnj.

O, witaj, duscha, Jeho,
Eso psched Nim pokłonej!
Knjes wójsta njebieskeho
Čze wuwolil je Szej.
Kaž nawoženja bliži
Eso lubny k njewjesczi,
Tak Sbožnik twój so niži,
Eso k tebi stowariŕi. —

Haj, j pschichodom wón hnadnym
Eso bliži k Zionej!
Duž j Hosianna j radnym
Ty Jeho witaj ŕej!
Njech wutroba Jom' kčžje,
Njech Jeho lubuje!
Hdnž čze Joh' lubość hrēje
Maŕch we Nim žiwjenje! —

J. W.

Zyrkej a nowe póhanstwo.

je nētłke drje hlowne praŕchenje sa zyrkej, a niž jeno sa nju, ale sa znył nowy stat a lud. Nēmŕki biskop, sakski biskop a drusy biskopojó nēmŕkich ewangelŕkich zyrkwjow kŕ roskudne kłowa k tomu rēcželi.

Dorasnje nēmŕki biskop Müller nētł snowa woŕjewi, so wón se wšchej raŕnošču steji pscheczziwo wšchēm, kiž chzeja nje-mēr a rostoru do ewangelleje zyrkwje a do ewangelŕkeho luda a tak do znyłeho nēmŕkeho luda pschinješč. Wón sdohom woŕjewi, so je wón we tutym wojowanju sa nēmŕku ewangelŕku zyrkej w polnej pschesjednošči j wjednikom Adolŕom Hitlerom.

Tute powješčze jewja nam dwojake: Tamne hibanje, kotrež we wulkej sčromadžisnje w Barlinje tak sčawnošč a tež wjednikow „Nēmŕkich kšchsecžijanow“ kaž zyrkwje pschekłapi, njeje tež pschestało po tajkich poražaznych wuprajenjach biskopow a wjednikow a po telko pschihłóŕowanjach, kotrež nēmŕki biskop Müller doŕta na kwoje roskudne kłowo, ale hiba so dale, nacžinjejo rostoru a njemēr. Rostoru a njemēr njemóže pał pschedewšchēm nētłke trjebacz ani zyrkej ani stat. A to druhe woŕebite wupraji nēmŕki biskop j tym, so na to potaŕa, so wē so w kwojim wojowanju j kanžlerom Hitlerom pschesjene.

Wēsó, njeŕnate njebē ani nēmŕkemu biskopej ani wjedni-

tež „Němskich kšesćizijanow“, so je tu liberalistiske abo tež nowopóhanjske hibanje, ale so jeho sastupjerjo tamnu wulku šromadžisnu w sportiskim palazu, kotraž bě tu tola sa něšto druge hač sa tajku propagandu, tomu wužija, kwoje liberalistiske a nowopóhanjske wotpohlady tak rjez jako program sa zpln lud wošjewicž a sa to propagandu činicž; to je jim zyle njenadzujzy pšichšło. Runje tohodla pať je tež hnydom a dorańje wotpołajanje niz jeno ale tak sašudjenje pšichšło. Liberalismus bě tola tón, kiž je w sańdzennych lětdžěatkach zyrkwi niz jeno, ale ludej a statej jara, jara seschodzil. A tutnych schodowanjow dla wojowasche a wojuje tola nazionalsozialismus tak dorańje pschecziwo wschemu, schtož někať je tajkim liberalizmom swižuje. Niz někaťka kšesćizijanska wěra, ně ta jena kšesćizijanska wěra, na ewangelijon Jesuža Khrystuža sałožena, dyrbi saklad noweho žiwjenja němskeho luda byčž a niz někaťka Khrystuž, ně tón Jesuž Khrystuž Biblije dyrbi jeho sałožk byčž, tež w nazionalsozializmje Němskeje pschi wschem waženju toho, schtož je němske.

Schto dha je so po prawom itało? drje so někotryžtuli prascha, kiž nima skladnosčž w nowinach čitacž abo hewak wo tym kšesćecž. Tohodla itajimž tu s krotka něšto wo tym:

13. novembra bě w Barliniskim sportiskim palazu wulka šromadžisna. Tutu běchu „Němszy kšesćizijeno“ powoľali. W njej rěčesche stud. ašezor dr. Krause, kiž je wjednik „Němskich kšesćizijanow“ sa Barlin wo ludstwonym póželstwe reformatora Luthera. To, schtož wón jako wusbytk kwojich rofestajenjow poda, bu nadpadne a nadpadowaze. Wón mēnješche, so ma s přenjeje reformazije Lutheroweje pschińcž druha; tuta druha bě jemu nazionalsozializmuž. Němska zyrkei nježmē sa žebje žaneho wliwa žadacž na nabožne žiwjenje luda; wona ma džiwcž jenož na to, kať lud po němsku boha nashoni. Žaneho wěruwusnacžka nježmē byčž. Tehodla dyrbi tež s noweje němskeje zyrkwe a wěry wschitto won, schtož njeje s němskeho luda. Stary Sakon nima wjazny nabožne knihi byčž. W Nowym Sakonju ma so wscho wuschmórncž, schtož je po wschem idacžu šepžane, tehorunja to, schtož je pschiwěra. W němskej ludowej zyrkwi nimaja čłowjekoj, kiž so zuseje křwē, nicžo pytacž ani na klěžy ani pod klětku. Wschitto, schtož njeje s němskeho ducha, ma so, byrnjež hišcže starsche a nadobnišche bylo, wotštronicž. Sswjate městna nimamy w Palestini ale w Němskej. Sjewicž ma so wuske pschecželstwo polnóžneho — nordišk — ducha s rjekowškim Jesužom. Dodołonjenje Lutheroweje reformazije budže potom to, so polnóžny duch pschewinje orientalski materialismus. Tuto stejnišcžo wupraji so najdorasnišcho s tutym kłowom: „My wotpołajujemy kruzifiz!“

Tole s krotka wo tamnej Barlinškej šromadžisnje. A prajmy hnydom: Nimo wscheho njelubeho je to tež něšto dobre, so je so to tam tak itało, so je tam tutón rěčnik kwoju wutrobu tak wušypak. Tak wěmy, schto wón a čzi, kiž so s nim jeneho ducha, dzeja. Lěpje pschezo, so wěšch schto nje-pscheczel dze, wón w potajnym schtara a podrywa. Zyrkwinski tydženik: „Sächsisches Kirchenblatt“, kotryž dyrbi kóžda wožada nětk tež škasany mēčž, mjenuje tuto zyle podacze „reinigendes Gewitter“. A wón ma prawje.

Kochzemy wuwostajicž, so hnydom w tutej šromadžisnje wótry protest pschińdže. Tak protestowachu tam sastupjerjo a wjednižy Staropruskeje unirtseje zyrkwe a „Němskich kšesćizijanow“.

Biskop Hossensfelder, wjednik „Němskich kšesćizijanow“ sa zpln Němsku, je dra. Krausu hnydom wotšadžil a wótre kłowo pschecziwo njemu a tajkim wucžbam wošjewik. S wo-

šjewjenjow němskeho biskopa a sakškeho biskopa hižo tydženja někotre kłowa tu stajimžy. Schtož je sakski biskop Koch wošjewik, je mjes tym w Sakskej kóždy kam w nowinach a na wulkich plakatach čitacž mohł. We wošjewjenju němskeho biskopa stejni mjes druhim tež:

„Tohodla ja woczakuju a žebi žadam, so wschē zyrkwine towarštwu a organizacije kwoje kobotawny, wožebje swjasa-ja na Sswjate Pižmo a na wusnacze kwojeje zyrkwe, — so wschē towarštwu a swjastki so a kwoje džělo a wschōn kwoj wliw wěnuja klužbje sa wožadu a zyrkej. — Žadny swjast nima žebi někaťkeho zyrkwinskotnježerškeho prawa pschikwo-jičž. Swjastki maja wschē jenak sa zyrkwinske wjedništwu itacž. Wožebje maja so wone nadawtam ludoweho mižionštwu wěnowacž. Wo tuto džělo maja so staracž, niz wo zyrkwinskopolitiske wojowanje.

Ja so s Bohu nadžijam, so se wscheje snutskowneje nušy našeho čžaka nastanje jena šjednocžena ewangelška zyrkwinska fronta wschēch tnyh, kiž we wěry, swjastani jenož na Sswj. Pižmo a na wusnacze, kwoeru šromadnje steja, klužicž ewangelijej a klužicž ludej!“

Kať to biskop rosumi, wupraji wón w kwojej rěčzi, kotruž mējesche na Lutherowym dnju w Barlinje. Tuto kłowo ma kóždy kšesćecž a rospominacž a činicž. Wone so tak prawje kłowa sa sapočatk noweho zyrkwineho lěta, kotrež dyrbi nětk tež nowe žiwjenje wěry sałožicž w ludu, kotrež ma nětk tež kať s 1. adventom wožebje tež s kóždej přenjeje njedželu mēžaza wołacž zpln lud, so by kwojecžik njedželu Bohu a žebi, kwojej duški. Němski biskop wupraji so mjes druhim tak:

„S wěry do ewangelija nastawa zyrkej. Reformazija zyrkwe tu njemōže byčž hjes reformazije wěry. Wschōn nowotwar zyrkwe je podarmo, hdyž snutskowne wobnowjenje njesapšchimnje kóždu jenotliwu wožadu. So mamy w zyrkwi wěry jeneho wjednika, to nježmē nam ženje dacž sabycž toho, kiž je jenicžki Knjes zyrkwe... Eso prózowacž wo šprawnošcž, to nječžini čłowjeka wěryne kwoobodneho a wježeleho. Žene, schtož je rošudne, dyrbi čłowjek přjedny dostacž: woadacze hrěchow. Woadacze hrěchow je pať jenož tam, hdyž je čłowjek, kwoje hrěchi spōsnawšchi, tak hłubočo hnutny, a sapšchimujeny, so mōže jenož hišcže wo jene prožycž: wo hnadu a šmilnošcž wěčneho Boha“.

„Němszy kšesćizijeno“ Barlina, so so tež rošudnje wotwošrocžili wot wudawanjow kwojeho dotalneho wjednika a wustupichu se šjawnym kłowom se kwojim nowym wjednikom fararjom Tauschom sa nowotwar ewangelškeje ludoweje zyrkwe, kotrejež sałožk je njeskaženy ewangelij. Woni pschihotuja wjele hobrškich šromadžisnow po Barlinje, so bychu dorańje wustupili sa tutón šamer.

Tutón šamer pať je naš šamer. Kóždy twať na kwojim městnje nětk nowu žiwu ewangelšku zyrkej. Kóždy pať budž žebi tež wěry, so tole jenož dołonja, hdyž jeho wutroba je Jesužowa zyrkwicžka.

Tohodla pschistajimž tu tež wožebje hišcže wurěš s wošjewjenja sakškeho biskopa Kocha:

„My wotpołajujemy, so so stary liberalismus wróczi, kiž kšesćizijansku wěru pschetworja a pscheměnja po čłowškich pschecžach a po šakadach čłowškeho rosuma. Sdyž so tutón liberalismus wróczi, je to štrach niz jeno sa zyrkej, ale sa zpln skutk Adolfa Hitlera. Nazionalsozialismus je pschecziwo liberalizmje kóždeho šjewjenja wojowak a jón na politiskim a hospodarškim pschewinyš. Tohodla njemōže zyrkej čžerpicž, so so liberalismus po pucžu šwětanahlada sažo pschiwlecze... S Lutherom prajimž my: „Ja wěry, so Že-

„Ihrystus je mój Krjes!“ ... Wjednik Adolf Hitler pra-
 ti: „Wohybje pola tyh, kiz chzela nabožinu na starogerman-
 skim jakožku reformerowac, mam ja pschezo to saczucze, jako
 bychu woni byli pokłani wot tyh mozow, kotrej nochzeja, so
 by nash lud jako postanyl a postupil!“ ...

Biskop Koch je, kaž snate, tuto swoje słowo skonczil se
 heglom: „S Lutherom a s Hitlerom ja wernu a ludstwo!“

Tuž tež my njesymy, lubi Eserbjo, „S tyh, kiz wot-
 stupja!“

Tute rynczki bėchu hižo napizane, jako pōndželu wječor
 w nowinach czitachmy, so ku tamne Barlinske podawki rosko-
 ru mjes „Němskimi křesćizijanami“ sbudžite. Jenotliwi ku
 so wotwobročili wot němiskich wjednikow tutoho hibanja;
 tež wjetšce wokrjegy, kaž banerški, ku pschecziwo wjednistwu
 „Němskich křesćizijanow“, dofelž jemu winu dawaja, so je
 wscho tak pschischlo. Njeh so němiskemu biskopej Müllerej,
 kotryž je snowa s rosčudnym słowom wustupil a so dorasnje
 snowa na wėruwusnacze, na Bibliju, na Sbožnika Jesuša
 Khrystuša jakožki, poradzi, wschēm škodowanam a škodo-
 warjam dowobaracz a ewangelsku zyrkej sjednoczicz do wul-
 teho, křlneho zykta, kotryž steji na jakožku czisteho ewangeli-
 ja w žiwej wěrje a je tak kruty stop zylcho noweho twara a ži-
 wa mōz noweho žiwjenja a sboža w zykym ludu a kraju!

Njewěmy, shto so hacž k njedželi, hdyž tole czitacze, sta-
 nje. Wobhōncze so kwėru. Stejcze pak tež wchitzy kwėru
 na swojim mēstnje we njehabłazej wěrje sa ewangelsku zyr-
 kei! Tak klužicze sdbom najlěpje wōtznemu krajei a tak
 sažo kebi. Czitajmy tež kwėru, shtoz nam nashke kerbste
 kopjenko wosjewja a twormy wulku, kwėrnu, wěrjazu woža-
 du, kiz psched Bohom spėwa nutrne modlitwy a dobroprošče-
 nja sa zyrkei a jeje wjednikow, sa wōtznj kraj a jeho wjed-
 nikow!

Zyrkei a stat.

W Drježdžanach ma sa tydžen bycz kwjatoczne sapofaja-
 nje saksteho biskopa. Němski biskop kam chze pschincz a jeho
 sapofasacz. S tym so w Sakstei sjednoczi powšchitkowne wo-
 pominanje Lutherowych narodninow. Tak smēje njedžela 2.
 adventa dwōjzy kwjedženiski ras. W Drježdžanach dyrbi so
 tehodla tež zyła mlōdžina k šhromadnemu wustupej swołacz.
 Bōh žohnuj tutōn džen sa nashu ewangelsku zyrkei, sa zylu
 nashu Sakstu.

Němski biskop Müller je saksteho biskopa Kocha do Bar-
 lina powołał, so by wōn, wjednik druheje najwjetšceje ewan-
 gelsteje zyrkwe, jeho podpjerak pschi jeho nētkle tak wulkim
 a czežkim dže.

Wschelafe s blisfa a dalofa.

1. advent — njedželu kwjeczje! To je heglō, kotrej tu-
 ta prēnja njedžela noweho zyrkwineho lēta do kraja njehē,
 to je wołanje, s kotrymž wona zylu lud noweho czaža woła
 k njedželi, k nowemu wėrnemu kwjeczenju njedžele. Nowe
 wjednistwo so stara powšchitkownje wo „k w j a t o k“, nowe
 wjednistwo chze tež dozpečz, so by njedžela sažo njedžela byla
 w ludu a so by lud njedželu kwjeczil w swojim domje a we
 Božim domje. A tuto wołanje 1. adventa, 1. njedžele de-
 zembra, budže wospietowacz kōžda 1. njedžela w mēžazu a to
 po zykym němiskim kraju. W kōždym Božim domje budže so
 na tutej 1. njedželi mēžaza tež prēdowacz wo kamžnym
 tekscze a wschudžom budže wožada spėwacz kamžny hłowny
 kėrlusch. Sa tutu njedželu je tekst: Jan. 18, 37 a hłowny
 kėrlusch je kėrlusch: „Nētk durje, wrota wotewrcze!“ Tuž
 budžmy my se swojimi swojibami a domami s dobrym pschi-

kladom tutu njedželu, a niz jeno tutu a kōždu prēnju w mē-
 žazu, ale kōždu njedželu, kōždu kwjaty džen! Haj, njeh ku
 wschē nashke wožady wožady, kotrej njedželu kwjecza wėrnje
 w swojim domje a w Božim domje, kotrej njedželu kwjecza
 Bohu a kebi, swojej duschi!

Njedžela semrētnj je byla wschudžom njedžela Božich
 klužbow, w kotrychž bē nutrych jara wjele. Njeh je tutōn
 wulōnz stareho zyrkwineho lēta dobre snamjo sa sapoczatk no-
 weho, ja nowe wotuczaze, pschibowaze žiwjenje wėrn! Nje-
 džela semrētnj bē tež rjana njedžela. Rjany to kemschazy
 pucz! Rjenje to na kerchowach! Pōndželu je drje tak nē-
 kotry džakapōlny sdychnyl: „Bohu budž džak, so bē wczera
 tak rjane wjedro a niz tajke kaž dženža!“ Sdychujmy Bohu
 tež džak sa to, so mamy hiščcze dženža hnadny czaž a wuži-
 my jōn dostojnje!

S Malešhez. Se spōkojenjom mōžesche nashka wožada
 kmjertnu njedželu rano na kerbstei spowjedzi swoje elektriske
 zyrkwinske wobkwētlenje do wužiwanja wsacz. So wotwo-
 njenju k. farar Mikela na wołtarju spominawšchi na dar a
 žohnowanje kwētk a klužbu, kotruž staj dotalnei starei
 kwēcnikaj po swojim samoženju, w minjennyh czažach wo-
 žadže wopofasowaloj, wobkwētlenje kwjatocznje psched spō-
 wjednymi hoicžemi, kotrychž bēšce so na 160 seščlo, pschepo-
 da, na czož so pschi hiščcze mholōjnym ranju kwēza k spodo-
 banju wschitkich sakwēczi a kėrluschowa shtuczka wuspėwa.
 Tež kerbsta Boža klužba, na kotrejž so do prēdowanja kwēza
 kwēcjesche, bēšce jara bohacze wopytana, kwēdk rjaneho trēb-
 neho pokraczowanja czaža. Hiščcze ras so popōdnju na
 němiskei spowjedzi kwēcjesche, kotraž tōn ras najwyschschu licž-
 bu němiskich spowjednyh licžesche, kiz je w nashim Božim do-
 mje dotal hdy bylo, mjenujzy 203. Pomozna klužba k. ku-
 řodneho fararja Křizžana s Kluscha pschi wudželowanju bē-
 šce tu džaka hōdna. Njeh so se swontownym pokraczowa-
 njom tež snutskowne, duchowne pschēhnenje w nowym zyrk-
 winym lēcze sjednoczuje, tež hotowošč k woprowanju sa Boži
 dom, kiz je so tež pschi naprawjenju wobkwētlenja wopofa-
 sowaka, mjes wožadnymi wōstanje.

Na pucz.

„Wšcha mudrošč kwēta je kamny džēcžazy czink, haj tōr-
 nošč pornjo spōsnaczu Jesom Khrysta. Pschetož shto je dživ-
 nishe dnyli wulke, njewuprajomne potajnstwo, wjedžecz a
 ipōsnawacz, so je Esyn Boži, wēcžneho Wōtza wobras, człow-
 ſku naturu pschiswal a so bu po waschnju jako człowjek na-
 mařny.“

„Pichindž, wschēch ludži Sbožniko,
 Esynko knježny, počaj so.
 Zylu kwēt so spodžiwa,
 So Bōh tajki narod ma.“

Luther.

*

Tydzjenja tu stejēsche słowo s lista jako słowo „Na pucz“.
 Esy kebi kam prajil, shto je tutōn list pižak? Esy Luthera
 spōnal w tutym listce? — Luther je jōn swojej macžeri pi-
 žak 20. meje 1531. Lutherowa macž wumrē 30. junija 1531.

Wistowanje:

Knjeni L. w D.: Dostachmy runje hiščcze czaža došč.
 Pschirunujcze, prošchu, a dživajcze pschi dalšchim na to. Wu-
 trobny džak! Redaktor.

Sa 2. advent postaji k. w. f. S. — Sa 3. advent: W. we
 W. — Sa hodownicžku: L. w B. —

Samostwity redaktor farar Wyrzac w Nošaczach (Nostitz b. Weissenberg).
 Čišcz a nastak smolerjez tnihcizishejetnje a tniharnje, sap. dr. s twobm. rut.
 w Budyštinje. — Wuhadža kōždu bobotu a placzi shtwōrczelnje 108 pi.